

RÓMAI LEVÉL II/6. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Ez a második alkalom abból a négy alkalomból, amikor a Római levél utolsó öt fejezetével foglalkozunk. Most a 13. résznél kezdjük. A rész első fele azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy hogyan kell viszonyulnunk a világi kormányzati hatalomhoz. Ez egy rendkívül fontos és érzékeny kérdés, nehéz kezelni és megvitatni, és valószínű, hogy többféle eltérő értelmezés létezik a kereszténységben belül. Minden tölem telhető megteszek azért, hogy egyszerűen elmondjam, mit is ír az ige, aztán az alkalmazását a Szent Szellemre bízom. Azt hiszem, hogy mielőtt elolvasnánk a 13. részt, hasznos lenne megnézni egy párhuzamos szakaszt Péter első levelének 2. részében. Tehát keressük meg Péter első levelét. 2. rész, és olvassuk el a 13-17. verset. 1Péter 2:13-17. Figyelemreméltó tény, hogy Pál és Péter egyaránt, Pál a Római levélben, Péter pedig ebben a levélben írt erről a kérdéssel, és mindkettőjüket kivégezték a római birodalomban. Nem szabad szem elől téveszteni azt, hogy mindazt, amit írtak, meg is kellett élniük. És nekem sem szabad megfellebbeznem arról, hogy bármit is mondok, lehet, hogy azt nekem is át kell élnem. Ez tehát egy nagyon józan témakör. Most elolvasom, mit mond Péter. *„Engedelmeskedjétek az Úrért minden emberi intézménynek, legyen az király mint feljebbvaló, vagy kormányzó, akit a király kiküldött, hogy megbüntesse a gonosztevéket és megdicsérje azokat, akik helyesen viselkednek. Mert az az Isten akarata, hogy a jót cselekedve elnémissé tegyen az ostoba emberek tudatlanságát. Cselekedjétek szabad emberként, de ne használjátok fel a szabadságotokat a gonoszság elleplezésére, hanem használjátok úgy, mint Isten rabszolgái. Tiszteljétek minden embert, szeressétek testvéreiteket, féljétek az Istent, és tiszteljétek a királyt.”* Összefoglalva, Péter lényegében ugyanazt mondja, mint amit Pál mond abban a fejezetben, amelyet most elkezdünk tanulmányozni. Pál ezt írja az első versben. *„Mindenki vesse alá magát az uralkodó hatalomnak, mert minden hatalom Istentől van, és minden létező hatalmat Isten hozott létre.”* Lélegzetelállító megállapítás, ha figyelembe vesszük, hogy a római birodalom korában íródott, amely keresztire feszítette Jézust és később kivégezte ennek a levélnek a szerzőjét. De Pál kategorikusan kijelenti, hogy minden hatalom Istentől van. És amelyik hatalom létezik, mármint az ő idejében, de ez ma is igaz, azt Isten hozta létre. Egy kicsit utána kell néznünk ennek a megállapításnak, tartsátok itt az ujjatokat, és egy pillanatra lapozzatok Máté 28:18-hoz. Máté 28:18. Ez Jézus feltámadása után történt. *„Jézus odament hozzájuk, és ezt mondta: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.”* Tehát Jézus a feje minden hatalomnak, az egész világegyetemben. Isten, az Atya, minden hatalmat átruházott Jézus Krisztusra, a Fiúra. Pál ezeket a szavakat, és Péter is, amit elolvastunk, annak tudatában írta, hogy végeredményben minden hatalom Jézus kezében van.

Folytassuk a 2. verssel. „*Aki tehát ellene szegül a hatalomnak, az az Isten rendelkezésének áll ellen; akik pedig ellenállnak, azok ítéletet vonnak magukra.*” Az első reakciónk erre az, hogy Pál bizonyára a jogszerű hatalomról beszél. De Pál nem ezt mondja. Azt mondja, hogy aki ellenszegül a kormányzati hatalomnak, az Isten rendelkezésével szegül szembe, és ítéletet von magára. Sokan tanácstalanul néznek erre a kérdésre, azt hiszem, hogy csak nagyon kevés keresztény gondolt bele valójában, mit is jelent ez. De ha a kommunista uralom alatt élő keresztényekre gondoltok, nos, ők elmondhatnák, hogy ezzel a kérdéssel nap mint nap szembe kell nézniük. És miből gondoljátok, hogy nekünk soha nem kell majd ezzel szembenéznünk? Senkinek sincs erre garanciája.

Pál így folytatja: „*Mert az uralkodók nem azért vannak, hogy a jót cselekvők féljenek, hanem hogy a gonoszok féljenek. Azt akarod, hogy ne kelljen félned a hatalomtól? Akkor tégy jót, és dicséretben részesülsz érte.*” Tehát mindaddig, amíg a lelkiismeretünk tiszta, és amíg jót teszünk, mondja Pál, nincs okunk félni. Aztán így folytatja, és én nagyon szeretem ezt a fordítást, mert az „az” névmást használja. „*Mert Isten szolgálja az...*” nem ő, nem egy személy, hanem a hatalom, *Isten szolgálja a te javadra.* Tehát nem a hivatal betöltő személyről beszélünk, hanem magáról a hivatalról. Pál ezt mondja: „*Isten szolgálja az a te javadra. Ha azonban a rosszat teszed, akkor félj, mert nem ok nélkül viseli a kardot, hiszen ő Isten szolgálja, aki az ő haragját hajtja végre azon, aki a rosszat teszi. Ezért tehát engedelmeskedni kell, nemcsak a harag miatt, hanem a lelkiismeret miatt is.*” Tehát engedelmeskednünk kell az uralkodó hatalomnak, nem egyszerűen azért, mert a hatalom leszámol azokkal, akik nem engedelmeskednek neki, hanem a lelkiismeret miatt is. Mert ahogyan én látom, Pál és Péter egybehangzóan azt állítja, hogy ezen hivatal mögött Isten áll. És a hivattal való kapcsolatunk végeredményben Istennel való kapcsolatunkat jellemzi. Tisztában vagyok azzal, hogy most sok kérdés felvetődik bennetek, és ezzel nincs is semmi baj. De szeretném a lehető legegyszerűbben és legpontosabban elétek tárni azt, amit az ige valójában mond.

A legelső lecke ennek alapján, amivel most foglalkozni szeretnék, az, hogy nekünk imádkoznunk kell ezért a hatalomért. 1963-ban vándoroltam be az Egyesült Államokba, amikor Kennedy elnököt meggyilkolták. Idegen voltam ebben a nemzetben, látogatóként érkeztem, nem bevándorlóként, és Isten beszélni kezdett hozzám arról, hogy tanítsam az amerikai keresztényeket arra, hogy imádkozzanak a kormányukért. Én ezt mondtam: Uram, nem én vagyok erre a megfelelő személy. Nem igazán ismerem ennek az országnak az intézményeit, miért éppen egy brit emberre figyelnének, aki arról beszél nekik, hogy imádkozzanak a kormányukért. De Isten kitaróan beszélt hozzám, és én elkezdtem tanítani. Felhívtam az emberek figyelmét az 1Timóteus 2. részre, kérlek, lapozzatok oda. Megdöbbenő volt az amerikai keresztények reagálása. Odajött hozzám egy hölgy, és ezt mondta: Ha azt kéred tőlünk, hogy imádkozzunk a kormányért, az olyan, mintha azt mondanád, hogy imádkozzunk az ellenségeinkért. Amikor el akartam neki mondani, hogy az imádság meg tudja változtatni a kormányt, ő azt mondta, hogy akkor csak még rosszabb lenne a helyzet. Én ezt feleltem: nem, én nem így gondoltam. A Biblia azt mondja, hogy a dolgok rosszabbra is, de jobbra is fordulhatnak. Az imádság arra szolgál, hogy jobbra forduljon a helyzet. Én ilyen értelemben szoktam tanítani, és tudom, hogy vannak mások is, akik így tanítanak. Abból, ahogyan Isten velem foglalkozott, kialakult egy szervezet, a „Közbenjárók Amerikáért”. Én vagyok az egyik alapítója ennek a szervezetnek. Továbbra is a vezetőség tiszteletbeli tagja vagyok, és hálás vagyok Istennek azért, ami ebből kialakult. De most keressük meg az 1Timóteus 2-t. Ne felejtsetek el, hogy ennek a levélnek az volt a rendeltetése, hogy megtanítsa Timóteusnak, hogyan kell bánni egy helyi gyülekezettel. A levél csak erről szól. A 2. részt így kezdi: Először is... Más szavakkal: a legfontosabb dolog,

amire egy helyi gyülekezetben oda kell figyelni. Ez nem a prédikáció, hanem az imádkozás. *„Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért...”* Négy különféle jellegű imádkozásról beszél: könyörgések, amikor kegyelemért kiáltanak, imádkozás Isten közbeavatkozásáért, konkrét dolgokért, amelyeket kérünk, hálaadás, ami magától értetődő. Minden emberért. Ez azonnal megosztja a keresztényeket. Valaki azt mondta, hogy az átlagos keresztény imaélete abból áll, hogy Isten áldj meg engem és a feleségemet, a fiamat és az ő feleségét, mást nem kérek, ámen. De Pál ennél sokkal többről beszél. Isten azt mondta, hogy az ő házáat imádság házának fogják nevezni, minden emberért. Ez az egyház. Melyik az első csoport, akikért imádkozni kell? Az evangélisták? A szolgáló testvérek? Vagy a misszionáriusok? Vagy a betegek? Nem. Kik ők? Királyok és a különféle méltóságok. Nagyon figyelemreméltó alapelv. *„Hogy csendes és nyugodalmat életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel.”* Hadd tegyek fel egy kérdést: az a kormány, amelynek az uralma alatt élünk, befolyást gyakorol-e az életünkre? Igen, vagy nem? Igen. Akkor a saját érdekünk, hogy imádkozzunk a kormányért. Magától értetődik, hogy ez az érdekünk. És ha nem imádkozunk a kormányért, akkor megérdemljük azt, amit kapunk. Azt hiszem, hogy abban az időben nagy változások kezdődtek, azt mondanám, hogy az 1960-as években. Akkoriban az amerikaiak hajlamosabbak voltak arra, hogy kritizálják a kormányt, mint hogy imádkozzanak érte. Jézus soha nem mondta, hogy kritizáljuk a kormányt. De a Biblia azt mondja, hogy imádkozzunk érte. Őszintén szólva, a kormány hivatalnokai sok szempontból hűségesebben végzik a munkájukat, mint a keresztények, akik csak kritizálni tudnak. Mert nekünk nem az a dolgunk, hogy kritizáljunk, hanem az, hogy imádkozzunk.

Aztán Pál megmondja az okot, az elsődleges okát annak, hogy miért van szükségünk jó kormányra. Nem azért, hogy a duplájára emelkedjenek a bevételeink és elindíthassuk a saját üzleti vállalkozásunkat. Ennek szellemi oka van. *„Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt. Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.”* Miért akar Isten jó kormányt? Azért, mert a jó kormány elősegíti, lehetővé teszi Isten igazságának prédikálását. És ezt akarja Isten. De nagy felelősséget helyez egyházára: imádkoznunk kell a kormányért, hogy ezt megtegye. És ki merem mondani, hogy ha nem imádkozunk, akkor nincs jogunk elvárni azt, hogy olyan kormányunk legyen, amely megkönnyíti az evangélium hirdetését. A legelső felelőségünk tehát keresztényként megfelelő kapcsolatok ápolása a világi hatóságokkal. Rendszeresen és hűségesen imádkoznunk kell a kormányért. Én úgy látom, hogy ez egy nyilvános ima, mert az 1Timóteusban Pál arról beszél, hogy imádkozásokat kell tartani a helyi gyülekezetben. Most térjünk vissza a Római levélre. De szerettem volna pozitív dolgokat is mondani, mielőtt elmondanám ennek a tanításnak néhány kevésbé egyértelmű vagy elfogadható vonzatát. Térjünk vissza a 4. vershez. *„Mert az, vagyis a világi hatóság, az Isten szolgálója a te javadra. Ha azonban a rosszat teszed, akkor félj, mert nem ok nélkül viseli a kardot, hiszen ő Isten szolgálója, aki az ő haragját hajtja végre azon, aki a rosszat teszi.”* A „minister” kifejezés kissé homályos benyomást kelt bennünk, inkább a „szolga” kifejezést kellene használnunk, ez a „minister” jelentése. Néhány évvel ezelőtt Pakisztánba utaztunk Ruth-szal, hogy ott hirdessük az evangéliumot, és amikor bementünk a bevándorlási hivatalba, megkérdezték tőlem: Mi az ön foglalkozása? Erre a kérdésre nagyon megfontoltan kell válaszolni egy muzulmán országban. Ezt feleltem: „minister” vagyok. Nem fogtam fel, hogy úgy fogja érteni, hogy én az Egyesült Államok kormányának minisztere vagyok. De ettől kezdve megkülönböztetett módon bántak velem. Nem akartam megteveszteni őket, de ők így értették. Nem fogták fel, hogy a „minister” valójában szolgát jelent. Pál itt azt mondja, hogy a kormány tisztviselői, hivatalnokai valójában Isten szolgálói, a mi javunkra. Tudtok erre áment mondani? Sok amerikaiak nagy erőfeszítésébe kerül ezt kimondani. Ez a nemzet... azt hiszem, nagy bajt

zúdítok most magamra, de ez a nemzet egy forradalomban született meg. Lázadásban született. Most ezt mondjátok: persze, te brit vagy, azért mondod ezt. Nem, mert ha George Washington korában itt lettem volna, akkor nagy tisztelője lettem volna. De a lázadás csírái továbbra is ott vannak ebben az országban. Nem ismerek még egy olyan tiltakozó országot, mint Amerika. Amikor a britek kiengedték a kezükből a helyzetet, és csak remélték, hogy jóra fordulnak a dolgok, akkor az amerikaiak állandóan tiltakozó beszédeket mondtak, felvonultak, meg ilyesmi. Azt hiszem, megfontoltabbnak kell lennem.

Most nézzük meg újból az 5. verset. *„Ezért tehát engedelmeskedni kell nemcsak a harag miatt, hanem a lelkiismeret miatt is.”* Aztán Pál folytatja annak leírását, amit a kormány értünk tesz. *„Hiszen adót is azért fizettek, mert ők Isten szolgálói, akik éppen ebben a szolgálatban fáradoznak.”* Aztán ezt mondja: Teljesítétek állampolgári kötelezettségeiteket. *„Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok, akinek az adóval, az adót, akinek a vámmal, a vámot...”* Amikor beviszünk valamilyen árut egy országba, vámot kell fizetnünk. *„Akinek a félelemmel, annak a félelmet, akinek pedig tisztelettel: tiszteletet.”* Ez kötelességeink egyértelmű leírása. De felmerül a kérdés: mi van akkor, ha istentelen, gonosz emberek, a kereszténység üldözői töltik be ezeket a hivatalokat? És itt van a kutya elásva. Vegyük Jézus példáját. Ő a legjobb minta. Tartsátok itt az ujjatokat a Római levél 13. részénél, és lapozzatok János evangéliumához, 18. fejezet, 36. vers. János evangéliuma, 18. fejezet, 36. vers. Jézus ott áll Pilátus előtt, és Pilátus ki akarja őt hallgatni arról, hogy valóban királynak tartja-e magát. Jézus így válaszolt a 36. versben. *„Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.”* Szerintem ez egy rendkívül fontos alapelv. Isten országát soha nem lehet megalapozni testi fegyverekkel. Ezzel nem azt mondom, hogy nem szabad fegyvert fognunk. De ne vigyük be Isten országába a fegyvereket. Harccal, küzdelemmel nem lehet megalapozni Isten országát. Keresztényként két világnak vagyunk az állampolgárai. Állampolgárai vagyunk Isten országának és egy földi országnak, az Egyesült Államoknak. Az Egyesült Államok polgáraként előfordulhat, hogy harcolnunk kell. De ilyen harccal nem lehet megalapozni Isten országát. Az Ószövetségben, Zakariás 4. rész, 6. vers, az Úr ezt mondta Zorobábelnek: *„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Szellemmel, ezt mondja a Seregeknek Ura.”* És az a szó, amit itt erőnek fordítottak, a héber nyelvben katonát jelent. Tehát nem katonai erővel, nem a fegyverek erejével, hanem csak egyetlen erő létezik, amely el tudja hozni Isten országát. Ez pedig Isten Szelleme. Ezt nagyon világosan látnunk kell. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy a keresztények nem foghatnak fegyvert, ez mindenkinek a személyes döntése. Csak azt mondom, hogy soha nem tudjuk megalapítani Isten országát ilyen módon. Így soha nem fog eljönni.

Most lapozzunk János evangéliumának 19. részéhez. 11. vers. Megint ott látjuk Jézust Pilátus előtt. Pilátus ezt mondja neki a 10. versben: *„Nekem nem felelsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, de hatalmam van arra is, hogy megfeszíttesselek?”* Igaz volt ez? Volt Pilátusnak hatalma? Igen, volt. Pilátus igazat mondott. De figyeljétek meg, mit mondott Jézus. *„Semmi hatalmad nem volna énrajtam, ha nem adatott volna meg neked felülről.”* Más szavakkal: Pilátus mögött volt valaki, és ő hozott meg egy jogtalan döntést Jézusról. Jézus ezt mondta: látom az én Atyám hatalmát. Van itt még egy nagyon figyelemreméltó megállapítás. *„Ezért, aki engem átadott neked, annak van nagyobb bűne.”* Feltételezem, hogy a zsidó főpapra gondolt, mert ők kiléptek saját hatalmuk keretei közül. Valami olyat tett, amire nem volt felhatalmazása. Tehát láthatjuk, hogy Jézus nagyon tisztelte a világi hatalmakat, még akkor is, amikor jogellenesen használta valaki a hatalmát ellene. Így van? Szerintem ez csodálatos.

Térjünk vissza a Római levél 13. részéhez. 5. vers. *„Ezért tehát engedelmeskedni kell, nemcsak Isten haragja, vagy az uralkodó haragja miatt, hanem a lelkiismeret miatt is.”* Talán most ezt kérdezitek: mi van akkor, ha az uralkodó azt követeli, hogy olyat tegyék, amit keresztényként nem tehetnek meg? Akkor mit kell tennem? A válasz az, hogy meg kell tagadnod. De alá kell vetned magad neki. Felelj így: Mindent megteszek, amit követelsz, de ezt nem. Ne lépj ki az alávetett helyzetéből. Van erre egy nagyon világos példa. Keressétek meg az Apostolok cselekedetei 5. részét. 29. vers, ahol azt mondták az apostoloknak, hogy a továbbiakban nem prédikálhatnak Jézus nevében. 5. rész, a 27. versről olvassuk. *„Bevitték és a nagytanács elé állították őket, a főpap pedig elkezdte kihallgatásukat: Szigorúan megtiltottuk nektek, hogy tanítsatok annak nevében...”* Figyeljétek meg, hogy nem ejtette ki Jézus nevét. Érdekes, nem? Ez az előítélet egészen addig visszanyúlik. *„Szigorúan megtiltottuk nektek, hogy tanítsatok annak nevében, és íme, betöltitek az egész Jeruzsálemet tanításokkal, és ránk akarjátok hárítani annak az embernek a vérének. Péter és az apostolok így válaszoltak: Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek.”* Ha van egy egyértelmű kérdés, akkor Istennek kell engedelmeskednünk, és ha szükséges, akkor meg kell tagadnunk az engedelmisséget az emberi hatóságoknak. De egészen biztosnak kell lennünk abban, hogy Istennek engedelmeskedünk abban, amit teszünk. Lapozzunk Márk evangéliumának 16. részéhez. 15. vers. Jézus ezt mondta tanítványainak, az apostoloknak: *„Menjétek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”* Van tehát Jézusnak egy konkrét utasítása, amelyeknek az apostolok engedelmeskedtek, és amelyről a főpap azt mondta nekik, hogy ne tegyék. Egyértelmű volt a helyzet. Nem valami homályos kérdésben kellett állást foglalniuk. Dönteniük kellett. Elhatározták, hogy az Úrnak engedelmeskednek. Az Úr ezt mondta: hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Amikor tehát azt mondták nekik, hogy nem prédikálhatnak, azt felelték, hogy nem hagyhatják abba. Nem engedelmeskedünk nektek. Azt tehettek velünk, amit akartok, de ebben a kérdésben inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mint az embereknek. De nem akartak forradalmat kihozni. Egyszerűen alávetették magukat a jogtalan bánásmódnak és nem lázadoztak. Nem szerveztek forradalmat.

Nézzük meg, mit mond Pál egy kicsivel tovább. Róma 16., 20. vers. Lapozzunk vissza a Római levélhez, 16. rész, 20. vers. Figyelemreméltó kijelentés. Ezt mondja: *„A békesség Istene pedig összezúzza a sátánt a lábatok alatt hamarosan.”* Ezt többféleképpen is lehet értelmezni. De a békesség Istene össze fogja zúzni a sátánt. Hogyan fog ez beteljesülni? A beteljesülés egyik módja az volt, hogy a római birodalmat alávetette a kereszténységnek. A kereszténység egy kicsi, jelentéktelen mozgalomként indult, egy olyan embert követtek, akit a római kormányzat kivégeztetett. Ez az ember ács volt. Reménye sem lehetett a sikerre. De három évszázadon belül térdre kényszerítette a római császárt. És Isten szétzúzta a sátánt ennek az egyháznak a lábai alatt, és különösen a római gyülekezet lába alatt. De nem szerveztek felvonulásokat, nem tartottak tiltakozásokat, nem szerveztek ülösstrájkot, hanem mit tettek? Imádkoztak, bizonyosságot tettek, és hirdették az ígét. És engedelmeskedtek. És engedelmisségükkel megnyitották az utat, hogy Isten megtehesse azt értük, amit ők nem tudtak megtenni saját magukért. Azt hiszem, ez nagyon időszerű, hogy most erről tanítok, mert ki merem jelenteni, hogy nagyra értékelem, hogy itt lehetek. De a Szovjetunióban élő keresztények az első gyülekezetek lábnyomait követik. Nem tudok arról, hogy forradalmat szerveztek volna. Nem tartottak tiltakozó felvonulásokat. Az első keresztények útját járták, és Isten megvédte őket. Ha engedelmeskedünk, akkor lehetővé tesszük, hogy Isten megtegye azt, amit csak ő tud megtenni. Én ezt így értem.

Az a határozott érzésem, hogy ez nem valami elvont kérdés az amerikai keresztények számára. Érzem Isten készítését, hogy beszélnem kell nektek erről a kérdéstről, mert vannak

köztetek olyanok, akiknek ilyen döntést kell hozniuk, ha eljön az ideje. Nem akarok jósolni, csak van egy olyan hátborzongató érzésem, hogy a jelenlegi helyzet nem marad fenn mindörökké változatlanul. Ezt nem szabad feltételeznünk. Jobb, ha időben felkészültök erre. Péter, amikor az első levelében a szenvedésről beszél, ezt mondja: készítsétek fel az elméteket, mert egyszer Krisztus is szenvedett. Más szavakkal: öltsetek fel azt a hozzáállást, hogy még ti is szenvedhettek. Nehogy felkészületlenül kerüljétek ebbe a helyzetbe. Ne kerüljétek ebbe a helyzetbe azt feltételezve, hogy nektek soha nem kell meghoznotok ezt az áldozatot. Nekem soha nem kellett szembenézni ezzel a nehéz döntéssel, hogy Istennek engedelmességek, vagy pedig a világi hatóságoknak. Ha ilyen helyzetbe kerültök, és nem vagytok rá felkészülve... Péter ezt mondja: készüljétek fel erre a lehetőségre. Most hozzátok meg a döntést. Határozzátok el, hogyan fogtok cselekedni. Azokról, akik lerontották a sátán királyságát és ott vannak a mennyben, ezt mondja a Jelenések 12., 11. vers, ez az egyik kedvenc igeversem: *Legyőzték őt... hogyan? A Bárány vérével és az ő bizonyoságtételük igéjével.* És hogy folytatódik? Mi van itt megírva? *És nem kímélték életüket mindhalálig.* Mit jelent ez? Ez az én értelmezésem. Számukra ez azt jelentette, hogy fontosabb volt nekik Isten akarata, mint az, hogy életben maradjanak. És szerintem nem lettek volna képesek használni ezeket a szellemi fegyvereket a kellő elkötelezettség nélkül. Szerintem a sátán egyáltalán nem törődik az el nem kötelezett keresztényekkel. Szólhatsz nyelveken, imádkozhatsz, amennyit csak akarsz, a szemedbe fog nevetni. De ha kész vagy letenni az életedet, akkor kellő tisztelettel fogja kezelni az imádságaidat.

1940-ben öt és fél évre behívtak a brit hadseregbe. Vonakodva vonultam be, ez nem az én döntésem volt. De amikor a brit hadsereg katonája lettem, 1940. szeptember 12-én, nem adtak nekem egy igazolást, amelyben garantálták volna azt, hogy engem nem fognak megölni. Soha egyetlen hadsereg sem vállalt ilyen kötelezettséget. Gyakran hallom, hogy a keresztények úgy beszélnek magukról, mint akik az Úr hadseregének katonái, de nem is gondolnak bele abba, amit mondanak. Ez komoly dolog. Feltételezem, hogy hallottátok, amit Andrew testvér mondott a nagy megbízatásról: menjetek el az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden nemzetnek. De Jézus semmit sem mondott a visszajövetelről. Talán vannak, akik ezt mondják: nem mehetünk el, mert nem tudunk visszajönni. De Jézus azt nem mondta, hogy vissza is kell jönni. Ezt mondta: menjetek el. Azt az Úrtól kell elvennetek, hogy hova. Talán ezt mondja: menj el azonnal Albániába. De az Úr legyen veled, ha ezt meg is teszed. Én csak azt mondom, amit Pál mond. Ha csak ebben az életben reménykedünk, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ha az evangélium áldásai csak erre az életre vonatkoznak, akkor ebben a pillanatban feladhatjuk.

Azt hiszem, tovább kell mennünk. Még hátravan a fejezet többi verse. Olyan élvezetes visszatérni a szeretet témaköréhez. Ez ennek a szakasznak legfontosabb tanítása. Rámutattam az első 12 rész kapcsán, hogy a kereszténység nem egy sor szabály betartásából áll, hanem arra vonatkozó útmutatásokból áll, hogyan szabadíthatjuk fel Isten szeretetét, amelyet ő a szívünkbe helyezett. Ha nincs a szívedben Isten szeretete, akkor úgysem tudod betartani ezeket a szabályokat. Minden a szeretettel kezdődik. Tehát olvassuk el, mind mond Pál a 13. fejezetben, a 8. verstől. *„Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.”* Pál ezt mondja: azt akarom, hogy senkinek se legyetek az adósai. Egyszer érdemes lenne egy egész prédikációt ennek a témának szentelni. Senkinek ne tartozzatok. Ki az, akinek semmilyen adóssága nincs? Nincs adóssága az autója, a háza, vagy bármi után? Nincs adósságod a mosógépedre? Tudjátok, a Biblia azt mondja, hogy a kölcsönvevő szolgálja a kölcsönadónak. Ha kölcsönt veszünk fel, akkor a szolgálói leszünk annak az embernek, aki a kölcsönt adta. Az Egyesült Államok ma a legnagyobb szolgáló-nemzet a világon. A legjobban eladósodott nemzet. Rabszolgája Japánnak

és más országoknak. Nagy-Britannia és Amerika megnyerte a háborút, de elvesztette a békét. Ez csak egy kis kitérő volt. Tehát beszéljünk egy keveset a szeretetről. Hagyjátok itt az ujjatokat a 13. résznél, és keressétek meg a 8. rész 4. versét, ahol Krisztus halálának céljáról beszél, és ezt mondja... Inkább olvassuk a 3. verset. „*Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozzatra ítélte a bűnt a testben.*” Ez történt, amikor Jézus meghalt a kereszten. „*Hogy a törvény rendje teljesüljön bennünk, hogy ne test szerint járjunk, hanem Szellem szerint.*” Tehát megszabadultunk Mózes törvényétől és annak minden rendelkezésétől, minden szabálytól, előírástól és ceremóniától. De annak érdekében, hogy a törvény követelményei beteljesüljenek bennünk, egy másik fordítás szerint a törvény igaz követelményei, ez egy jobb fordítás, mert ez a szó közvetlenül az „igaz” szóból származik. Ugyanez a szó szerepel a Jelenések könyve 19. részének 8. versében, ahol azt olvassuk, hogy a finom gyolcs a szentek igaz cselekedetei. Ez pontosan ugyanaz a szó. Tehát megszabadultunk Mózes törvényének követelményeitől, de annak érdekében, hogy a törvény igaz követelményei beteljesüljenek bennünk... mi a törvény jogos követelménye? Ez az ezer dolláros kérdés, mert ezt tudnunk kell. Egy szóval. Szeretet, úgy van. Nézzük meg, mit mond az írás. Visszatérünk a Római levél 13. részéhez, de most olvassuk el a Galácia 5:14-et. Galácia 5:14. „*Mert az egész törvény ebben az egyetlen szóban, egyetlen kijelentésben teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*” Mi ez az egyetlen szó? Szeretet, úgy van. Mi tehát a törvény igaz követelménye? Ezt feltétlenül tisztáznunk kell. Nem kell betartanunk a törvény sokféle rendelkezését, de szeretnünk kell. Most térjünk vissza a vázlatunkhoz. Róma 13., 8-10. vers. „*Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.*” Tehát ez a törvény betöltése. „*Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*” Az összes parancsolat ebben az egy parancsolatban van összefoglalva: szeresd felebarátodat, mint magadat. Nem kell tehát tudatlanságban élnünk azzal kapcsolatban, hogyan kell viszonyulnunk Mózes törvényéhez. Megszabadultunk minden követelménytől, de a törvény igaz követelménye szerint kell élnünk, ami a szeretet. Úgy van. Nézzük meg, mit mond Jézus. Tegyétek az ujjatokat a Római levél 13. részéhez, és keressétek meg János evangéliumának 13. részét. János 13., 34. vers. „*Új parancsolatot adok néktek...*” Jézus tehát tudatosan kiegészíti a törvényt, a tízparancsolatot. „*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.*” Mózes tehát adott a népnek tíz parancsolatot, a júdaizmusnak 613 parancsolata van, Jézus viszont azt mondja, hogy ő csak egyetlen parancsot ad. Mert ebben az egyetlen parancsban minden benne van. Mi ez az egyetlen parancsolat? Szeressétek egymást. Ilyen egyszerű. Szeretnék egy pillanatra visszatérni az egyik igevershöz, amit a múlt alkalommal elolvastunk, mert annyira szeretem ezt az igeverset. 1Timóteus 1:5. És különösen szeretem a New American Standard fordításban. Nem szeretek mindent ebben a fordításban, de ez jó. 1Timóteus 1:5. „*De utasításaink célja a szeretet.*” A cél a szeretet. Aztán megadja a szeretet fennmaradásának három feltételét. Legyen tiszta szívből, jó lelkiismeretből és őszinte hitből való. „*Némelyek eltévelyedtek ettől, és üres fecsegésre adták magukat, törvénytánítók akarnak lenni...*” Tehát mindenféle tanítás vagy prédikáció a gyülekezetben, amely nem hoz létre szeretetet, nem egyéb, mint üres fecsegés. Elpocsékolta, üres szavak. Az összes tanítás egyetlen végső célja a szeretet. Utasításaink célja a szeretet. Higgyétek el nekem, testvéreim, én rendszeresen ellenőrzöm magam. Valóban a célt szolgálom, vagy eltértem másodlagos célokra? Nem akarok rosszakat mondani az egyházzal, de azt kell mondanom, hogy viszonylag kevés olyan gyülekezet létezik, amely valóban a szeretetet tette legfontosabb céljává. Sok gyülekezet valamilyen módon eltért a céltól, és fontos, de másodlagos kérdésekkel foglalkozik. De ez szeretet nélkül nem működik. A szeretet az a mozgatórugó, ami minden mást működtet. A

szerepet olyan, mint a víz a kertnek. Szeretet nélkül lehet kerted és locsolótömlőd, de nincs vized. Vagy olyan ez, mint az, aki egész nap fel-alá mászkál a házban, és tevékenynek tűnik, de valójában nem csinál semmit.

Most keressük meg Jakab levelét. 1. fejezet. Vannak, akik azt állítják, hogy túl sokat követelek, de szerintem ez nem igaz. Jakab levele, 1. fejezet. Ha valaki elkötelezte magát a szeretet mellett, az Jakab volt. De Jakab ezt mondja az 1. fejezet 25. versében: „*De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette úgy, hogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.*” Nem mondja ki közvetlenül, mi is ez a tökéletes törvény, a szabadság törvénye. De ha elolvassátok a 2. fejezetben a 8. verset: „*Ha ellenben betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresd felebarátodat, mint magadat! – helyesen cselekedtek.*” Ez tehát a királyi törvény, a tökéletes törvény, a szabadság törvénye. Mi ez? Szeresd felebarátodat, mint magadat. Foglaljuk össze. Ha ez a törvény motivál téged, akkor úgy élhetsz, mint egy király. Senki sem parancsolja ezt meg neked. Senki sem kényszeríthet semmire, mert mindig a helyes dolgot akarod tenni. Soha semmit nem fogsz tenni akaratom ellenére. Ez a tökéletesség, a szabadság törvénye, a királyság törvénye. Miért vesztegetnénk az időnkét más dolgokra? Megmondom, ki az, aki eltérít minket. A lelkünk ellensége. Ő fél azoktól a keresztényektől, akik valóban szeretik egymást, mert ők rendelkeznek erővel és hatalommal. Ezenkívül ők kihívást jelentenek a világ számára. Emlékeztek, mit mondott Jézus, amikor az új parancsolatot elmondta? Erről fogja mindenki megtudni, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást. Valaki egyszer ezt mondta: az Úr felhatalmazta a világot arra, hogy megítélje az egyházat. Mert ha a világ látja, hogy nem szeretjük egymást, akkor Jézus szavai alapján joga van ezt mondani: ők nem tanítványok.

Ámen. Térjünk vissza a Római levél 13. részéhez. Egy idő múlva már nagyon könnyen megtaláljátok a Római levél 13. részét. Most folytassuk azzal, ami Krisztus visszatérésének előjelezése. Várakoztok Krisztus visszatérésére, fellelkesít titeket az a tény, hogy Jézus vissza fog jönni? Mellesleg így néhány csapdát is elkerülhettek. Tehát 11. vers. „*De mindezt valóban tegyétek is...*” Pál itt a hatóságok iránti engedelmségről és az egymás iránti szeretetről beszél. „*De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk.*” Kissé meglepő kijelentés, ugye? Az idő-tényező ebben a korszakban nagyon nehezen érthető, mert Pál azt írja, hogy az Úr visszajövele nagyon közel van. Elmondom a saját személyes felfogásomat. Ez nem egy doktrína, csak a saját véleményem, és ha segít nektek, akkor dicsőség az Úrnak, de ha nem, akkor se haragudjatok rám. Van némi haszna is annak, hogy filozófus voltam. Az egyik haszna az, hogy a filozófusok mindig gondolkodnak az időn. Az idő mindig rejtély marad. Senki sem tudja eloszlatni a kételyeinket: mi is az idő. De azt mondanám nektek, hogy ha egy igazi hívő meghal, és elmegy ebből az életből, akkor átkerül egy időtlen létezésbe. Az örökkévalóság nincs alávetve az idő törvényének. Már nem kell az idő múlásával számolnunk. Abban a világban nincsenek órák. A holttestet sírba fektetik, ahol lebomlik. Amikor az ember meghal és lehunyja szemét, akkor átkerül egy időtlen létezésbe, és csak a feltámadáskor fogja felnyitni a szemét. Remélem, ez nektek is áldást fog jelenteni. És amikor kinyitja a szemét feltámadott testében, mi lesz az első dolog, amit meglát? Az Úr visszatér erővel és hatalommal. Tehát ne az idő, hanem a halál szempontjából gondoljatok az Úr visszatérésére. Értitek? Mert a halál után már nem létezik számotokra az idő. Ez engem fellelkesít. Nagyon sokat gondolkodom ezen. Mindig fellelkesít, ha arra gondolok, hogy felnyitom a szememet a megdicsőült, feltámadt testemben, és az első, amit megpillantok, Jézus lesz, az ő dicsőségében és hatalmában. Ha ez téged nem tud fellelkesíteni, akkor bizonyára brit vagy. Nem tudod,

hogy mi milyen lelkesek vagyunk. Én anglikánként nevelkedtem, egy episzkopális ezt nem tudhatja. De mindig fellelkesedem, ha az Úr visszatérésére gondolok. Igazából ez készített engem arra, hogy keresztény életet éljek. Meg fogom látni Jézust, az ő dicsőségében. Látni fogom, amint megalapítja az ő országát a földön, mert ez az egyetlen megoldás az emberiség számos problémájára. Mi is tudunk kisebb jó cselekedeteket végrehajtani, nyithatunk kórházakat, iskolákat, de a gonoszság láthatóan nem csökken ebben a korszakban. Nem vagyok biztos abban, hogy az emberiség a 20. században egy kicsivel is jobb-e, mint amilyen az 1. században volt. Ha felméritek azt a sok problémát, amellyel ma szembe kell néznünk. Hiszem, hogy az emberiség problémáinak egyetlen megoldása az lesz, amikor Isten létrehozza országát ezen a földön. Jézus azt mondta, hogy minden alkalommal, amikor imádkozunk, ezért is imádkozzunk: jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, hol? A földön. Sok kereszténynek ez a hozzáállása: az én célom a menny. Azt kell mondanom, hogy hatalmas kiváltság, ha valaki hihet abban, hogy a mennybe tart, de nekem nem ez a célom. És Pálnak sem ez volt a célja. Nézzük meg egy pillanatra a Filippi levél 3. részét. A 8. verstől kezdve. Filippi 3., a 8. verstől. *„Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem, és kitűnjék rólam őáltala, hogy nem saját igazságom van a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján. Mindezt pedig azért teszem, hogy megismerjem őt és feltámadása erejét.”* Erre valamennyien áment mondunk, de mi a helyzet a következő verssel? *„Valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, hogy mindenképpen eljussak”* a mennybe? Ezt mondja? *„Hogy mindenképpen eljussak a halálból való feltámadásra.”* A mi célunk a feltámadás, nem a menny, ha a mennyben leszünk, a szellemünk ott lesz, de a testünk felbomlik a sírban. Nem ez a megváltás vége. Jézus megvásárolta a szellemünket, a lelkünket és a testünket is. Pál ezt mondja: imádkozom, hogy szellemetek, lelketek és testetek is feddhetetlenül megőriztessék Jézus Krisztus visszajövetelére. Mondhatjátok, hogy Pál naiv volt, vagy Péter naiv volt, szerintem nem. A Szent Szellem inspirálta őket. A Szent Szellem megmutatta nekik, hogy még egy kevés idő, aztán meglátják az Urat. Miközben évszázadokat eltöltünk itt a földön, ott a létezésünk időtlen lesz. Nehéz ezt emberi értelemmel megérteni, de én hiszem, hogy ez egy megalapozott igazság. Most pedig mindennek fényében térjünk vissza a Római levél 13. részéhez. Róma 13., 11. verstől. *„De ezt valóban tegyétek is, tehát tartsátok be az utasításaimat, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk. Az éjszaka már csaknem elmúlt, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.”*

Ez olyan emberek képe, akik az Úr visszajövetelére való izgatott várakozásban élnek. A szent élet motivációja nem egy sor szabály, hanem az a tény, hogy találkozni fogunk Jézussal, és készen kell lennünk. Meg fogunk állni ítélőszéke előtt, és ő meg fog ítélni minden egyes szót, amit kimondtunk. Minden egyes gondolatot, amely átfutott az elménken. Minden egyes cselekedetet. Tekintete áthatol lényünk legmélyén. Már felolvastam, a Római levél későbbi részeiben szerepel, minden nyelv vallást fog tenni Istennek. Felkeltette az érdeklődésemet az a görög kifejezés, amelyet megvallásnak szoktak fordítani, és arra a következtetésre jutottam, hogy ezt jelenti: minden megvallani, semmit sem eltitkolni. Semmit sem fogunk tudni elrejtteni azon a napon. Minden látható lesz az Úr Jézus szeme előtt. Ez a szentség legfontosabb motivációja az újszövetségi gyülekezet számára. Lapozzatok egy pillanatra... most már egészen jól tudtok lapozni, ugye? Lapozzatok egy pillanatra a Tituszhoz írt levél 2.

részéhez. 11. vers. Titusz 2., 11. vers. „Mert megjelent az Isten kegyelme, és üdvösséget hozott minden embernek...” Sokan úgy gondolnak a kegyelemre, hogy bármit megtehetünk és megúszhatjuk. De az Újszövetség nem ezt mondja. Mert a következő versben azt olvassuk, hogy a kegyelem valamire tanít minket. Tisztában vagytok azzal, hogy a kegyelem tanít minket? „Mert megjelent az Isten kegyelme, és üdvösséget hozott minden embernek, és ez arra nevel minket, hogy tagadjuk meg a hitelenséget és a világi kívánságokat, és józanul, igazságosan és kegyesen élünk ebben a korszakban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetekre törekszik.” Mi tehát a szent élet valódi motivációja? Várakozás az Úr visszajövetelére. Nekem, személyesen, az a meggyőződésem, és ezt a tapasztalataim alapján mondom, hogy a szentség újszövetségi mértékét soha nem fogjuk megtalálni abban a gyülekezetben, amely nem várja az Úr visszajövetelét. Ez a várakozás tesz valamit az emberrel. Motivál minket, fellelkesít minket. Feleséggel nagyon sokat utazunk, és sok csodálatos kereszténnyel találkozunk, akik sok különféle háttérből származnak. Különféle vallásfelekezetekből, különféle mozgalmakból, Istennek mindenhol csodálatos népe van, még a világnak olyan eldugott sarkaiban is, ahol egyáltalán nem is számíthatunk keresztényekre. De minket két dolog motivál. Az egyik a Máté 24:14. Tudjátok, mi van ott megírva? „Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” A másik motivációnk, életünk másik nagy izgalma az, hogy várjuk az Úr visszajövetelét. Izgatottak vagyunk. Ő visszajön. Van egy testvérem az Úrban, ő is szolgáló, évek óta nagyon közel áll hozzám, és ezt mondta arról, hogy az egyház nem izgatott amiatt, hogy az Úr visszajön. „Szerintem a völegény, amikor visszajön, egy kicsivel többre számít annál, mint hogy 'jó, hogy visszajöttél'.” Ha elutazom egy hétre, és amikor hazajövök, látom, hogy Ruth ott áll az ajtóban rám várva, és lesi, mikor érkezem már meg, és ezt mondaná: Jó, hogy újra itt vagy, egy kicsit csalódott lennék. Jézus... ezt már mondtam, szenvedélyesen szeret minket, és azt akarja, hogy mi is szenvedélyesen szeressük őt. Bármikor, amikor találkozunk olyan emberekkel, akikben megvan ez a két motiváció, először is el akarják vinni az evangéliumot minden nemzethez, másodsor: az Úr hamarosan visszajön, azt tapasztaljuk, hogy alig tíz perc elteltével megtaláljuk a közös hangot. Szerintem így kellene élnünk. Ha unalmasnak találod a keresztény életet, próbáld ki Albániát. De tegyél valamit. Úgy értem, lépj ki. Lehet, hogy várod, hogy az Úr elvigyen, de a keresztény élet nem unalmas. Gyakran mondom Ruth-nak: egy dolog miatt biztosan nem panaszkodhatsz, nem mondhatod, hogy unalmas az életed mellettem. Hála legyen Istennek, én nem akarok unalmas életet élni, nem könnyű az életem. Vannak alkalmak, amikor olyan erős nyomás nehezedik rám, hogy azt hiszem, ezt már nem lehet elviselni. Most is ilyen időszakban élünk. Valójában már nagyon régóta tart ez az időszak. De hála legyen Istennek, aki a győzelmet adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Mondjuk el ezt valamennyien, a mostani, meglehetősen ortodox tanítási alkalom befejezéseként. Hála legyen Istennek, aki a győzelmet adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Olyan szépen mondtátok, hogy most forduljatok oda az egyik szomszédotokhoz, és mondjátok el neki is. Hála legyen Istennek, aki a győzelmet adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen, és ámen.

További tanulmányozás céljából javasoljuk még a „Motiváció Isten akaratának megcselekvésére”, az „A törvény igazságos követelése” és „Hét lépés a keresztény szeretethez” című tanításokat. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.